

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

***OVAJ TVOJ BRAT
BIJAŠE MRTAV I
OŽIVJE.***

mihael

12 / 2019.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIV. (2019.), broj 12 (393)
ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA
31. ožujka 2019.

Kontakt:

o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovnica: Barmherziger Vater
<https://www.osfs.eu>

OŽUJAK - TRAVANJ

**ČETVRTA KORIZMENA
Ned 31. NEDJELJA (Sredoposna)
Benjamin; Amos; Ljubomir**

Pon.	1.	Hugo; Venancije; Anastazije
Uto.	2.	Franjo Paulski; Dragoljub
Sri.	3.	Rikard; Cvijeta; Radojko; Ratko; Nicenta
Čet.	4.	Izidor biskup; Strahimir; Žiga
Pet.	5.	Vinko Ferrerski; Berislav; Krescencija
Sub.	6.	Vilim; Celzo; Rajko; Celestin; Irenej

MEDITACIJA
Božje pamćenje 3

SLUŽBA RIJEČI -
UVOD U ČITANJA
Promjena i pomirenje 4

ČITANJA
Ovaj tvoj brat bijaše mrtav i oživje. 6

HOMILIJA
"Rasipni" otac 8

KATEHEZA
**Grieh i sakrament ispovijedi -
pomirenja** 10

Hrvatska marijanska svetišta
Beram, Sveta Marija na Škriljinah 12

Mali vjeronaučni leksikon 14

OBAVIJESTI

KRIŽNI PUT
OBAVIJEST O SMRTI 15

NAŠI POKOJNI 16

Božje pamćenje

Jedna je žena tvrdila da joj se Bog ukazuje. Pošla je stoga biskupu da se posavjetuje. Biskup joj reče:

- *Draga gospođo, Vi možda vjerujete iluzijama. Morate znati da samo ja kao dijecezanski biskup odlučujem jesu li vaša viđenja istinita ili lažna.*

- *Znam, preuzvišeni.*

- *To je moja odgovornost, moja dužnost.*

- *Naravno, preuzvišeni.*

- *Onda, postupit ćete kako vam kažem?*

- *Hoću, preuzvišeni.*

- *Kod sljedećeg ukazanja, morate provjeriti ukazuje li Vam se doista Bog.*

- *Kako ću to provjeriti, preuzvišeni?*

- *Recite Bogu: 'Objavi mi osobne i javne grijehе moga biskupa.' Ako Vam se ukazuje Bog, on će vam reći moje grijehе, Vi ćete doći i osobno mi ih priopćiti.*

- *Postupit ću tako, preuzvišeni, reče žena.*

Mjesec dana kasnije najavi se ona biskupu, on je primi i upita:

- *Je li Vam se Bog ponovno ukazao?*

- *Mislim da jest, preuzvišeni.*

- *Jeste li ga pitali kako sam vam zapovjedio?*

- *Jesam, preuzvišeni.*

- *Što je Bog rekao?*

- *Rekao mi je: 'Reci biskupu da sam zaboravio njegove grijehе.'*

Promjena i pomirenje

Knjiga o Jošui nastavlja pripovijedanja koje u Petoknjižju ostaje nedovršeno. Opisuje ulazak u Obećanu zemlju i njezino osvajanje (pogl. 1-12), te podjelu zemlje među Izraelovim plemenima (pogl. 13-19) uz nekoliko zaključnih poglavlja (20-24). Glavni lik je Mojsijev pomoćnik Jošua, vjerni služitelj riječi Božje i besprijeekorni i uspješni vođa naroda.

U današnjem čitanju opisuje se boravak Izraelaca u Gilgalu, istočno od Jerihona i njihova prva Pasha u Obećanoj zemlji. Ulazak u Obećanu zemlju donio je Izraelcima dvije bitne promjene. Prva opisana riječima »Danas skidoh s vas sramotu egipatsku« govori o potpunom oslobođenju iz ropstva. Druga bitna promjena, Izraelci prestaju primati manu, postaju sjedilački narod, počinju jesti plodove zemlje u koju su došli, moraju živjeti od svoga rada. Dan poslije prve P Ashe, Izraelci su proslavili i Blagdan beskvasnih kruhova. Ovdje se povezuju dva različita blagdana, Pasha sa

žrtvovanjem janjeta, stočarski i nomadski blagdan spaja se s beskvasnim kruhom, sjedilačkim i poljoprivredničkim blagdanom. Oba blagdana gube stari smisao praćenja ciklusa plodova i dobivaju novi smisao slavljenja Božjeg spasenjskog djela.

Ulomak iz Druge poslanice Korinćanima donosi Pavlov poziv na pomirenje s Bogom. Bog pomiruje grešnike sa sobom smrću svoga Sina. Budući da nas je Bog pomirio sa sobom, dao je i nama zadaću pomirenja.

Biti u Kristu znači potpuno zajedništvo s Kristom već u ovom životu. Samo deklarativno pristajanje i krštenje ne znači istodobno i „biti u Kristu“. Za potpuno pomirenje s Bogom potrebno je odricanje od dotadašnjeg načina života.

Svjedočenje promjenom života Pavao smatra svojom životnom službom, koju u ranijim poglavljima ove poslanice brani pred „nadapostolima“ pristiglim u Korint iz Jeruzalema, a Pavlu su prigovarali nekadašnji život i „prekasno“ pristajanje uz Krista i time osporavali njegovu apostolsku službu.

Duro Seder, *Otac i stariji sin*, Zbirka Žeravac, <http://www.svetiantosarajevo.com>

Prispodobom o ocu i sinovima Isus odgovara kritičarima zašto se druži s grešnicima istodobno ukazujući na veličinu Božjeg milosrđa i opasnost od uljuljanosti u sigurnost vlastite ispravnosti, te neizravno postavlja pitanje i daje jasan odgovor njihovog mjesta u priči.

Prema starozavjetnim propisima pri podjeli najstariji sin dobivao je dvije trećine očeva imanja, a svi ostali trećinu.

Mlađi sin iz prispodobe nije za sebe vidio budućnost, uzeo je svoj dio i otišao. Čini sve što je bilo nezamislivo tradicionalnom Židovu. Odlazi od roditelja pokazujući time potpunu nebrigu za njih. Napušta domovinu, time i pripadnost Božjem narodu. Prijateljuje s poganima, pijancima i bludnicama s kojima je potrošio nasljedstvo. Na kraju pristaje čuvati svinje što je bilo potpuno poniženje i grijeh jer svinje su nečiste životinje. Nizanjem svih negativnosti, Isus želi pokazati koliko je velika odluka o povratku u očev dom, a još više koliko je veliko Božje milosrđe, bez obzira što motiv u početku nije kajanje nego glad.

Stariji sin živio je u sigurnosti očevoga doma. Smatrao se vrjednijim od rastrošnog brata kojega i ne naziva bratom nego ocu govori „onaj tvoj sin“. Siguran je da je očev jedini ispravni baštinik.

Otac poštuje odluke svojih sinova i kad se ne slaže s njima. Očekuje povratak mlađega sina, a starijega poziva na radost zbog povratka. Oba sina griješe, ali im otac oprašta.

Svojim ponašanjem, Isus sebe predstavlja kao primjer starijeg brata koji ohrabruje mlađega i raduje se njegovom povratku u očev dom.

Prvo čitanje: Jš 5, 9a.10-12

Ušavši u Obećanu zemlju, narod Božji slavi Pashu.

Čitanje Knjige o Jošui

U one dane: Reče Gospodin Jošui: »Danas skidoh s vas sramotu egipatsku.« Izraelci se, dakle, utaboriše u Gilgalu i ondje na Jerihonskim poljanama proslaviše Pashu četrnaestoga dana u mjesecu, uvečer. A sutradan poslije Pashe, upravo toga dana, blagovali su od uroda one zemlje: beskvasna kruha i pržena zrnja. I mana je prestala padati čim su počeli jesti plodove zemlje. Tako Izraelci nisu više imali mane, nego su se te godine hranili plodovima zemlje kanaanske.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 34, 2-7

Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin!

Blagoslavljat ću Gospodina u svako doba, njegova će mi hvala biti svagda na ustima!

Nek se Gospodinom duša moja hvali, nek čuju ponizni i nek se raduju!

Veličajte sa mnom Gospodina, uzvisujmo ime njegovo zajedno! Tražio sam Gospodina i on me usliša, izbavi me od straha svakoga.

U njega gledajte i razveselite se da se ne postide lica vaša.

Eto, jadnik vapi, a Gospodin ga čuje, izbavlja ga iz svih tjeskoba.

Drugo čitanje: 2Kor 5, 17-21

Bog nas je sa sobom pomirio u Kristu.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo: Je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastalo! A sve je od Boga koji nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja. Jer Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ne ubrajajući im opačina njihovih i polažući u nas riječ pomirenja. Kristovi smo dakle poslanici; Bog vas po nama nagovara. Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom! Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Lk 15, 1-3.11-32

Ovaj tvoj brat bijaše mrtav i oživje.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme: Okupljahu se oko njega svi carinici i grešnici da ga slušaju. Stoga farizeji i pismoznanci mrmljahu: »Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima.« Nato im Isus kaza ovu prispodobu:

»Čovjek neki imao dva sina. Mlađi reče ocu: 'Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada.' I razdijeli im imanje. Nakon nekoliko dana mlađi sin pokupi sve, otputova u daleku zemlju i ondje potraši svoja dobra živeći razvratno. Kad sve potroši, nastala ljuta glad u onoj zemlji te on počeo oskudijevati. Ode i pribe se kod jednoga žitelja u onoj zemlji. On ga posla na svoja polja pasti svinje. Želio se nasititi rogačima što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao.

Došavši k sebi, reče: 'Koliki najamnici oca moga imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svomu ocu i reći mu: 'Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najamnika.'

Usta i pođe svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin će mu: 'Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim.' A otac reče slugama: 'Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite, pa da se pogostimo i provedimo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i naše se!' I stadoše se veseliti.

A stariji mu sin bijaše u polju. Kad se na povratku približio kući, začu svirku i igru pa dozva jednoga slugu da se raspita što je to. A ovaj će mu: 'Došao tvoj brat pa otac tvoj zakla tele ugojeno što sina zdrava dočeka.' A on se rasrdi i ne htjede ući. Otac tada iziđe i stane ga nagovarati. A on će ocu: 'Evo toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed, a nikad mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima provedim. A kada dođe ovaj sin tvoj koji s bludnicama proždrije tvoje imanje, ti mu zakla ugojeno tele.' Nato će mu otac: 'Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je. No trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i naše se!«

Riječ Gospodnja

“Rasipni” otac

Kakav je naš nebeski Otac, vidimo u Isusu. On ništa drugo ne živi i ne radi, nego svojim bićem pokazuje i govori o Ocu.

U ovoj prisposdobi pripovijeda o dva sina koji su svaki na svoj način izgubljeni. Mlađi traži svoju slobodu, neovisnost od oca, a stariji, premda ostaje pod krovom, gubi se, sve se više zatvara pred očevom ljubavlju. No, naglasak ne leži toliko na sinovima, nego na ocu koji sve daje, rasipa ljubav bez mjere.

Odlazak iz očeva doma ne događa se odjednom. Mlađi sin odlazi poslije nekoliko dana. Počinjem slijediti svoje misli, a ne Očeve, njegove mi zapovijedi više ništa ne znače, polako prestajem s njim razgovarati, sakramenti postaju za mene prošlost...

Tuđina nastaje odlaskom iz očeve kuće. Sin pada niz stepenice, rasipljući novac. To je zakon nizbrdice, daleko od oca može se samo gubiti, rasipati i ranjavati, sve dok se ne stigne do svinjara. Tu počinje otrežnjenje, razmišljanje o ocu, o domu, o divnoj situaciji kod kuće, tu se donosi odluka: "Ustat ću i poći ocu!" Budući da je imao povjerenje u oca, diže se i krenu kući.

Otac ga je čekao, svakim je danom išao na raskrižje i dugo gledao na onu stranu s koje je mogao sin stići. Znao je da će se vratiti. Pozivao ga je putem velike gladi, već je razgovarao s njegovim srcem. Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga. Uvijek zvuči pomalo čudno, rekao bih i oholo, kad netko tvrdi za sebe, da je on taj koji traži Boga. Pa Boga ne treba tražiti, On se nije izgubio, On je na svom mjestu. Mi smo se izgubili, nas treba tražiti. Ne traži se onoga koji je kod kuće, na svom mjestu, traži se onaj koji se izgubio. Nije mu samo izišao ususret, nego mu se i sažali. Ne znači samo da mu je bilo žao jer je sin izgledao jadno, poderano i bijedno, nego znači da mu se otac smilovao, znači da mu je oprostio još prije nego ga je sin zamolio za oprostjenje. Takav je naš Bog. "Poleti mu ususret..." Isusovi su slušatelji naslutili da se ovdje ne radi više o zemaljskom ocu, nego o nebeskom jer je bilo nezamislivo da jedan stariji, ugledni Židov trči, ali Bog ovako ljubi one koji mu se otvaraju i približavaju. On ništa ne govori, ne prekorrava, do sada, vjerojatno nismo uočili, ništa ne govori. No, poljubac govori više od svake riječi. To je bio znak da ga prima natrag ne kao slugu, nego kao svoga sina. Tim mu je poljupcem rekao: "Ti si moj sin, moje dijete unatoč svemu što se dogodilo."

Haljina, prsten, sandale, gozba, radost, veselje. Nitko ne treba govoriti što je bilo, nema nikakve osude, nikakve rezerviranosti prema onima koji su se vratili. Svatko onaj koji se ne zna radovati, koji se ne uključuje u Očevo veselje, koji počinje pripovijedati kako je išao u crkvu, kako je živio po božjim zapovijedima i onda kad je bilo teško i opasno, koji okrivljuje Oca i čudi se Crkvi, isključuje samog sebe iz zajedništva, postaje stariji sin, zaboravlja da sve ono što pripada Ocu, pripada i njemu.

Korizma je vrijeme u kojem trebamo naći sebe, svoje mjesto, pogledati gdje se nalazimo. Jesi li odlučio otići iz Očevog doma? Možda već živiš u tuđini, srce ti je daleko, premda si još pod očevim krovom? Možda se već baviš "svinjarstvom"? Shvati da si dijete Božje ma gdje bio, bez obzira jesi li ranjen, poderan, iscrpljen, izgubljen, digni se, Otac je poslao svoga sina, poslao je Spasitelja i sve će učiniti da se vratiš, no odluka leži u tvojim rukama.

Stjepan Harjač

Brisači

Toga popodneva padala je kiša. Gospođa se oprezno vozila autom jednom od glavnih prometnica u gradu. Njezin sin, koji je sjedio pored nje, odjednom reče:

- *Razmišljao sam nešto...*

Žena bijaše jako znatiželjna da sazna o čemu je to razmišljao njezin sedmogodišnji sin.

- *O čemu si to razmišljao, sine?*

- *Kiša je, počeo objašnjavati dječak, - poput grijeha, a brisači su kao Bog koji briše naše grijeha.*

Kad se malo pribrala, iznenađena majka reče:

- *Sigurno primjećuješ da kiša neprestano pada? Što to, po tvom mišljenju, znači?*

Dječak nije čekao s odgovorom:

- *Mi ne prestajemo grijешiti, a Bog nam stalno prašta.*

Ne postoji knjiga u kojoj su zapisani naših grijesi: Bog nema popisa ni kataloga. On nas promatra ovog časa i bezuvjetno nas prihvaća.

Bruno Ferrerò, Život je sve što imamo

Grijeh i sakrament ispovijedi - pomirenja

Sakramenti su dragocjenost u Crkvi, izvor života i zalog vječnosti

Sveti Ivan napisa u svojoj Prvoj poslanici: Požuda tijela, požuda očiju, oholost života! Ovdje je najprije požuda očiju. To vodi do grijeha. Grijeh je plodio trudnoćom. David bi htio da Urija pošto-poto ide doma svojoj ženi, nakon tjedana ratovanja. Ali on ne želi. Kao da je prozreo igru. I onda vrtložnik grijeha. Gura Uriju u prve redove, a s njim ginu i izvrsni junaci. Iz požude rađa se ubojstvo - smrt. Ali tu ne svršava. Grijeh se nastavlja u Davidovoj lozi. **GOSPODINU SE NIJE SVIDJELO TO ŠTO JE DAVID UČINIO!** David je na trenutak isključio Boga iz svoje svijesti i srca. Bog nije u igri. On je izvan događanja. Grijeh je grijeh i krivnja je krivnja - i bez spomena Boga. To ne mogu isključiti ni psihologija ni sociologija.

Moćnici međutim misle, imam moć, činit ću što hoću, što mi se sviđa. Ja određujem što je dobro a što zlo. Imam vlast činiti što hoću. Đavolska logika - sve dok dođe ono zaključno:

GOSPODINU SE NIJE SVIDJELO.

Nije li Bog posljednja instanca i zadnje mjerilo dobra i zla, sva se etika urušava u sebe i ide prema samovolji. Nema li Boga, dopušteno je sve. I ubijanje nerođenih, i staraca, i abortus, i eutanazija. Nema ni savjesti jer se savjest mora odgajati.

Tko je posrednik toga mjerila? Kako saznati pravu mjeru i mjerilo? Tko će nas poučiti razlikovati što je dobro što zlo? Treba iskustvo, treba zajednica, narod. Kod Davida to je prorok Natan te iskustvo hoda naroda sa svojim Bogom. Iskustvo krivnje i grijeha, oprosta i pomirenja.

Nakon zgrade s ovčicom David izriče sud: **SMRT JE ZASLUŽIO TAJ ČOVJEK!** Ti si taj čovjek, Davide, govori mu Natan. Izriče smrtnu presudu nad samim sobom. Do toga nije došlo, jer je David svoj grijeh okajao. Gospodin ti je grijeh oprostio. Ne ćeš umrijeti!

Ali tu nije kraj...

Presuda je izrečena, Davidu Natan u Božje ime oprašta grijeh nakon što je priznao svoju krivnju. Pomislili bismo, sad je sve u redu. Kao i nakon dobre ispovijedi. Pokajnik napušta ispovjedaonicu, izmoli nekoliko Očenaša i ide sretan kući. Miran, rasterećen i lagan kao ptica.

Međutim, nije tu kraj priče. Dijete začeto u preljubu umire, a onda se događaju još strašnije stvari na dvoru. Polubrat siluje polusestru, Abšalom se osvećuje, podiže bunu, David u smrtnom strahu. Pobuna je ugušena, Abšalom pogiba. Mač se ne udaljuje od Davidova dvora.

Pitamo se: Što se tu događa? Nije li Bog oprostio grijeh? Nije li tu Bog osvetnik? Ne.

Ono što se tu očituje je stvarnost povezana uz grijeh. Krivnja grijeha je oproštena, grijeh je izbrisan. Ne postoji više. To je utješno i oslobađajuće rasterećenje duše. Ali GRIJEH MIJENJA SVIJET. MIJENJA SVIJET NAGORE! Grijeh ostavlja tragove. Svaki grijeh nosi sa sobom posljedice. Ponekada i strašne. Primjerice, kad netko nekomu zapali kuću. Može on svoj čin, svoj grijeh poslije okajati, ispovjediti, može čak i platiti. Ali KUĆA JE RUŠEVINA. Tako i grijeh ostavlja iza sebe ruševinu u duši. U obitelji. Grijeh djeluje razorno na sve oko sebe.

I nisu to samo izvanjske, materijalne posljedice. Razara se nešto u srcu. Koliko osoba govori kako ih guši u grudima, kako ih srce steže, kako je razorena duša i biće. Razoreno povjerenje prema drugima. Može se razoriti vjera. Jesmo li svjesni koliko toga razaramo u svojim bližnjima i drugim ljudima svojom psovkom u kući, svojim bogohulama, svojim bludom, preljubom, pobačajima, lijenošću, svojim cinizmom, svojim nepovjerenjem, tračevima, ogovaranjem, neprovjerenim pričama, prijetvornim životom?

Ako živimo u grijehu, grijeh stanuje u nama, našim domovima, zlo se u nama utjelovljuje. Pogotovo u obiteljima. Grijeh se prenosi s roditelja na djecu. Grijeh se prenosi na one koji su o nama ovisni. Koji su u nas zagledani pa ih onda grijehom formiramo i deformiramo.

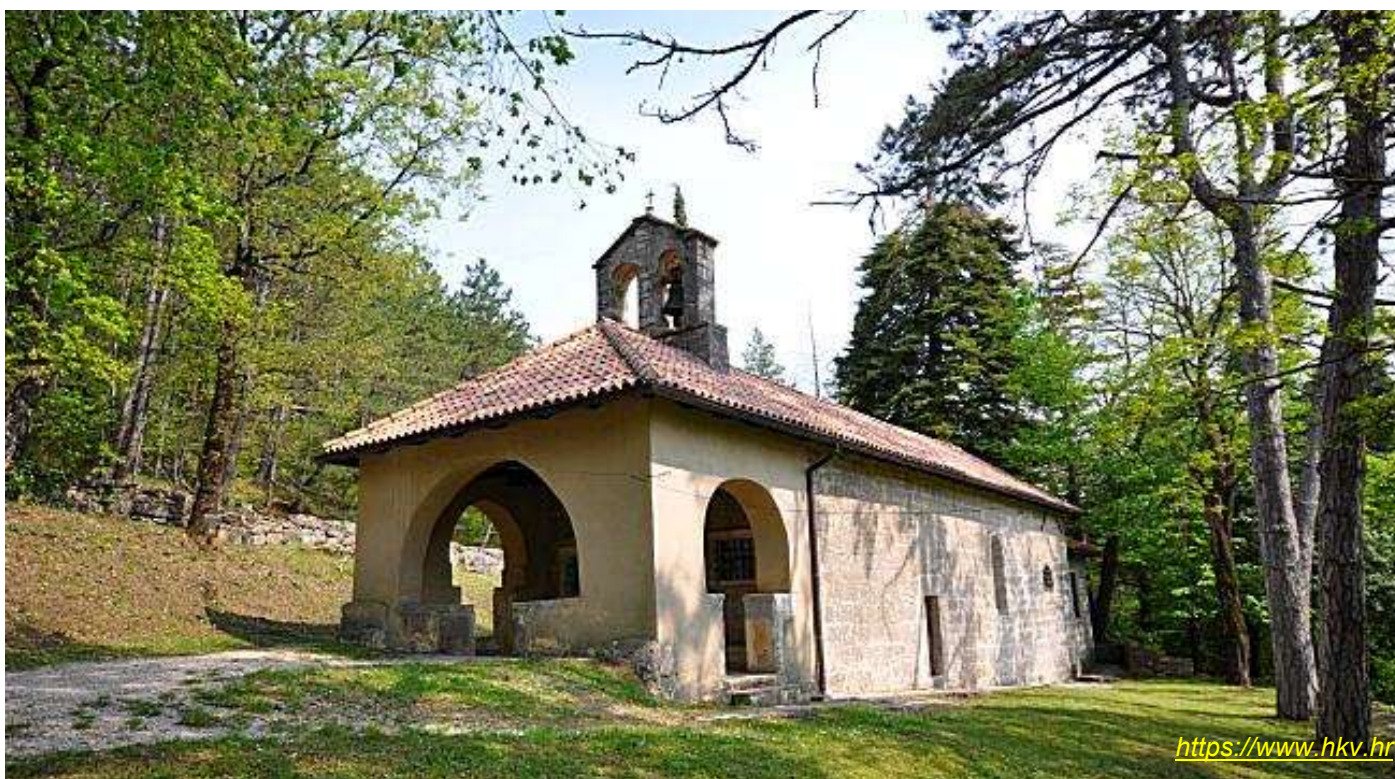
Tako se i Davidov grijeh prenosio. Ima teške posljedice u cijeloj obitelji. Sin želi biti kralj namjesto oca, provalio je u Davidove odaje, obeščastio njegove žene, silovao. O tome bruji cijeli Izrael. Sin ponavlja javno što je otac David učinio kriomice.

Nije tomu kriv Bog, nego čovjek stvara preduvjete da se grijeh širi. Posljedice se znaju osjećati i kroz naraštaje ako čovjek ne živi obraćeničkim, svetim životom. Kod Davida Bog daje novu šansu sa Salomonom. Ali će i on svršiti tragično - prepustivši se pogankama, živeći u razvratu.

U povijesti Davida i Betšabeje imamo izdiferenciranu teologiju grijeha i krivnje. Imamo pred sobom svu bijedu čovjeka, ali i veličinu ako se obrati. Tu nam se jasno kaže kako se grijeh nikada ne usmjeruje samo protiv bližnjega, nego i protiv Boga. Ne s činjenice da bismo grijehom Boga uvrijedili, nego zato što grijeh pogađa samoga Boga. Mi naime svojim grijehom zatamnjujemo, zamračujemo spasenje i sreću koju čovjeku Bog želi. Stoga David i veli: SAGRIJEŠIO SAM PROTIV BOGA! Ne samo preljubom protiv braka svoga bližnjega, ne samo ubojstvom nevina čovjeka, nego protiv Boga.

To je duboka spoznaja Biblije. Kad griješimo, razaramo ne samo dio svijeta. Grijehom zaustavljamo Božji plan koji želi spasiti cijeli svijet. Želi spasenje svih ljudi. Grijehom se ogrješujemo o Boga i njegovo djelo u svijetu. Vrijedi i obrat: Ako se zauzmemo u izgradnji boljeg svijeta, da nastanu zdrave zajednice, pomažemo da se spasenje ostvari u svijetu, i to onda prekriva mnoštvo grijeha.

Hrvatska marijanska svetišta

<https://www.hkv.hr>

Beram, Sveta Marija na Škriljinah

Beram

Beram, naselje u srednjoj Istri, kod Pazina. Nastao je na mjestu prapovijesne ilirske gradine. Novi dio naselja razvio se u plodnom polju ispod gradine, a stanovnici se uz ratarstvo bave i stočarstvom.

Od desetog stoljeća je u posjedu tršćanske biskupije, a potom u sastavu Pazinske knežije. Stradao u ratu između Cambraiske lige (cara Maksimilijana) i Mlečana 1508. do 1510., a za kratkotrajne mletačke okupacije (1508.) ima samo 62 ognjišta; opustošen u osmanlijskoj provali 1511. Naseljavanjem hrvatskih obitelji prebjega s teritorija pod osmanskom

okupacijom, dolazi do revitalizacije kaštela potkraj šesnaestog stoljeća (1578. ima 148 ognjišta, čime dobiva i status gradića, Stätl). Iznova teško stradao u Uskočkome ratu (1615. do 1617.).

Srednjovjekovno naselje bilo je opasano zidinama. Župna crkva sv. Martina iz 1431. u početku devetnaestog stoljeća proširena je još jednim brodom. U crkvi na zidovima, trijumfalnome luku i na svodu svetišta su vrijedne gotičke zidne slike iz petnaestog stoljeća, kameni kasnogotički reljef s likom sv. Martina, rad anonimnoga furlanskog majstora, oltarna slika (sv. Martin) Celestina Medovića, te kvalitetni srebrni predmeti i misno ruho (XV. - XVII.st.). Više iluminiranih glagoljskih rukopisa (XIV. - XV.st.) podrijetlom iz Berma čuva se u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Ljubljani.

Crkva sv. Marije na Škriljinah

Crkva sv. Marije na Škriljinah je gotička crkvića koja se nalazi kilometar sjeveroistočno od Berma. U osamnaestom stoljeću su joj na pročelje dodani trijem (lopica) i drveni krov (tabulat).

Najveći broj fresaka u ovom kraju djelo je Vincenta iz Kastva, koji je taj posao odradio 1474. U beramskim freskama zastupljeno je više autora. Tako je Majstor Plesa mrtvaca (iz Sv. Marije na Škriljinah) nedugo nakon izgradnje župne crkve

oslikao lik sv. Martina koji je mačem odrezao komad tkanine sa sebe da bi je dao siromahu, slučajnom prolazniku, koji je bio gol i bos.

Sam Vincent je bio organizator, ugovarač i glavni slikar u crkvi sv. Marije na Škriljinah. Imao je i dva pomagača majstora, od kojih je jedan naslikao poznati *Ples mrtvaca*. Njime je simbolički prikazano da nitko ne može izbjeći posljednji sud, pred kojim smo svi jednaki: papa, kardinal, biskup, kralj i kraljica, debeli krčmar s čuturom vina, dijete, prosjak, vojnik kojem niti čvrsti oklop ne pomaže, te trgovac koji smrt ne uspijeva podmititi zlatnim dukatima.

Na jednom od zidova je oslikano i *Poklonstvo kraljeva* u kojem se mudraci s istoka idu pokloniti novom kralju. Rađeno je prema tekstu iz Matejeva evanđelja, a sama scena duga sedam metara ispunjava čitav gornji dio sjevernog zida. Na nju je stalo tridesetak likova, prikazi arhitekture i povorka dvadesetak konja. U crkvi sv. Marije na Škriljinah ovo je najvrijednije Vincentovo djelo.

Zidovi u ovoj crkvici su osim spomenutih motiva oslikani i scenama iz Kristovog i Bogorodičinog života, među kojima je i pokoji svetac omiljen kod lokalnog pučanstva.

U Bermu postoje manje poznate freske i u župnoj crkvi sv. Martina. Nekadašnja srednjovjekovna crkva sačuvana je kao svetište sadašnje. U svetištu gotičkog zdanja prikaz je sv. Martina, sjevernotalijanskog umjetnika pod utjecajem radova Vitalea da Bologne.

<https://www.istria-culture.com>

Tekst: <https://www.istrapedia.hr>

Mali vjeronaučni leksikon

Ispovijed

Ispovijed, drugo ime za sakrament pomirenja ili pokore. Tako nazvan jer je ispovijedanje (priznavanje) grijeha jedan od najvažnijih dijelova u slavljenju i primanju sakramenta pomirenja. Njime se opraštaju grijesi počinjeni nakon krštenja.

Griehom se nanosi uvreda Božjoj časti i ljubavi, dostojanstvu čovjeka - djeteta Božjega, te duhovnom zdravlju Crkve. Nema težeg zla od grijeha, i ništa nema tako teške posljedice za čovjeka, Crkvu i svijet.

Povratak u zajedništvo s Bogom, nakon grijeha, moguć je samo po Božjoj milosti. Povratak Bogu, nazvan obraćenje i kajanje, uključuje odbojnost prema počinjenim grijesima, te čvrstu odluku ne grijesiti ubuduće. Obraćenje se, dakle, odnosi i na prošlost i budućnost, a hrani se nadom u Božje milosrđe.

Sakrament pomirenja ustanovio je Isus na sam dan uskrsnuća riječima: "Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im." (Iv 20, 22-23)

Sakrament se sastoji od triju pokornikovih čina: (*kajanje, ispovijed* ili očitovanje grijeha svećeniku, *odluka da će se izvršiti zadovoljština i djela zadovoljštine - pokora*) i svećenikova odrješenja.

Kajanje: (zove se i skrušenost) treba biti nadahnuto razlozima koji proizlaze iz vjere. Ako kajanje izvire iz prave ljubavi prema Bogu, zove se "savršenim"; ako je pak utemeljeno na drugim razlozima, zove se "nesavršenim".

Ispovijed: Tko želi postići pomirenje s Bogom i s Crkvom, mora svećeniku ispovjedit sve teške grijehe koje još nije ispovjedio i kojih se sjeća nakon brižljivog ispita savjesti. Crkva je preporučuje ispovijed lakih grijeha iako nije nužna.

Zadovoljština (pokora): Svećenik nalaže pokorniku izvršenje nekih čina "zadovoljštine" ili "pokore" da bi nadoknadio štetu nanесenu grijehom i povratio se ponašanju koje dolikuje Kristovu učeniku.

Crkva je dala vlast opraštanja grijeha u Kristovo ime samo svećenicima.

Pojedinačna i cjelovita ispovijed teških grijeha s odrješenjem ostaje jedinim redovitim sredstvom za pomirenje s Bogom i s Crkvom.

Duhovni učinci sakramenta Pokore :

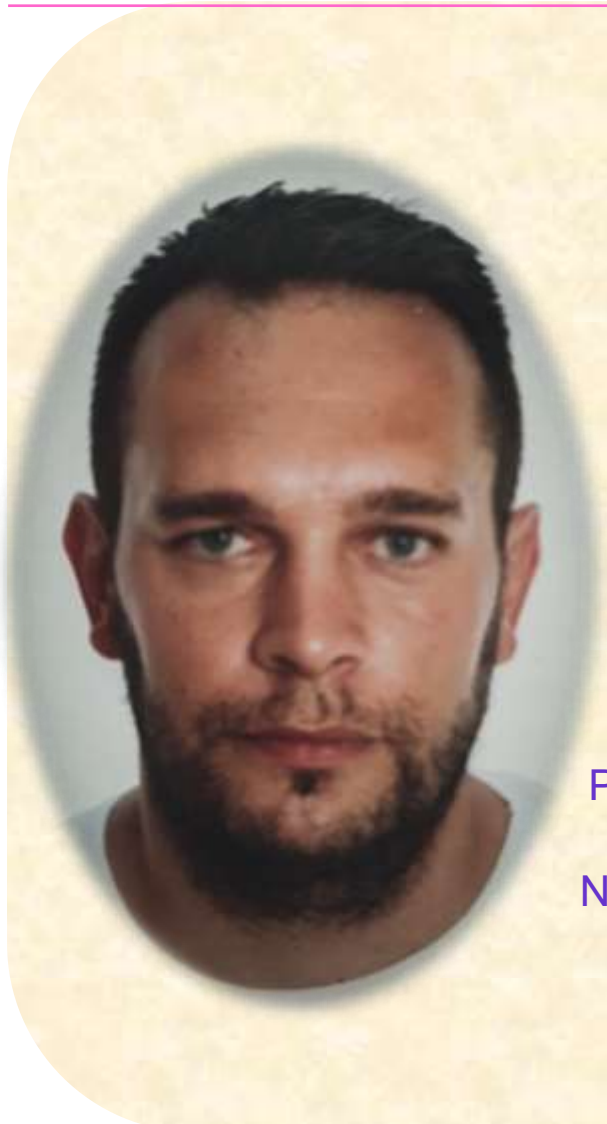
pomirenje s Bogom i s Crkvom;

otpuštenje vječne kazne zaslužene smrtnim grijesima;

otpuštenje, barem djelomično, vremenitih (čistilišnih) kazni kao posljedica grijeha;

mir i spokoj savjesti, te duhovna utjeha;

povećanje duhovnih snaga za kršćanski život.

Dana 26.03.2019. godine,
u 32-oj godini života
preminuo gospodin

SAŠA MODRIĆ

djelatnik Mobilne jedinice prometne
policije (Kobre)

Iskrena sućut obitelji,
prijateljima i kolegama

Pogreb je u petak, 29. ožujka u 14,30 sati
na Gradskom groblju u Samoboru .
Nakon pogreba je sveta misa zadušnica je
u crkvi svete Anastazije u Samoboru.

Počivao u miru Božjem!

KRIŽNI PUT

PETKOM

MUP - SJEDIŠTE

KAPELA SV. IGNACIJA

11.00 SATI

NAŠI POKOJNI

JOSIP JOVIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Plitvice, 31. ožujka 1991.

DARKO DEAK,

PU sisačko - moslavačka, Kutina, 31. ožujka 1993.

MIROSLAV ORNIK,

PU karlovačka, u službi, Karlovac, 1. travnja 1991.

SAŠA RUŽIĆ,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 3. travnja 1994.

MIRO MARČAC,

PU karlovačka, 4. travnja 1994.

JOZO MARKOTIĆ,

PU požeško - slavonska, Zagreb, 5. travnja 1994.

GABRIJEL KURUC,

PU primorsko - goranska, u službi, Bosanci, Duga Resa, 2. travnja 1998.

POČIVALI U MIRU!